

Universitätsbibliothek Paderborn

Antidota Apostolica contra nostri temporis hæreses

In quibus Loca illa explicantur, quæ Hæreticj hodie (maximè Caluinus & Beza) vel ad sua placita stabilienda, vel ad Catholicæ Ecclesiæ dogmata infirmanda ...

In Epistolam B. Pauli ad Romanos

Stapleton, Thomas

Antverpiæ, 1595

19. Dicis ergo: Fracti sunt rami vt ego inserar. 20. Bene: propter incredulitatem fracti sunt; tu autem fide stas. Noli altum sapere, sed time.
21. Si enim Deus naturalibus ramis non pepercit, ne ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-39447

19. *Dicis ergo: Fracti sunt rami ut ego inserar.*
 20. *Bene: propter incredulitatem fracti sunt; tu autem fide stas. Noli altum sapere, sed time.*
 21. *Si enim Deus naturalibus ramis non pepercit, ne forte nec tibi parcat.*

Certitudo gratiæ & fides Calvin. suertur.

Quod tam seridè, tam acriter, tam multis verbis (ut totus inspectus locus docebit) Gentes ad fidem conuersas Apostolus monet, hortatur, docet, ne ad Christi fidem veritatisque agnitionem misericordissima Dei gratia (Euangelica mediante prædicatione) perducti, perfidis interim Iudæis in sua incredulitate relictis, inde efferantur aut insolescant, aut sibi placeant, tanquam de salute adepta securi, & extra omne amittendæ salutis discrimen positi ac constituti, sed potius timeant, & hoc ipsum timeant, ne à salute excidant; ne propter incredulitatem frangantur, & illi in oliuam inferti; (Deo illis non magis parcente, quam Iudæis pepercerat) sicut propter incredulitatem, Iudæi, qui ipsi oliua erant, ac naturales rami, excisi fuerant: hoc sanè totum ad commenticiam Caluinianam fidem, quæ est diuinæ beneuolentiæ nunquam amittendæ certæ persuasio, & ad ipsam electorum fidem indelebilem (quam conformiter finxit Calvinus) denique ad totam illam certitudinem gratiæ ac salutis, quam veluti propriam Christianismi notam omnes hodie hæretici atque

Etissimè

atissimè complexi sunt, penitus euertendam, & certissimè refutandam, manifestè & inuictè valet. Vbi enim homini iam credenti ac fide stanti timor adhuc futuri casus superest, ibi nec persuasio illa commentitia, nec indelebilis fides, nec certitudo præsumpta vllum locum habere potest: quando nihil magis securitati aduersatur quàm timor, nihil certius salutis certitudinem tollit quàm facillè possibilis à salute lapsus: nec denique indelebile dici possit, cuius delenda & amittendæ certum periculum imminet.

Vidit hoc totum Calvinus, & omnibus ingenij viribus doctrinam Apostolicam obscurare, deprauare, penitusque euertere contendit. *In Gentium*, inquit, *persona profert Apostolus quicquid illæ prætere pro se poterant.* Hoc primum falsum est. Non quicquid prætere Gentes poterant, sed quod verisimiliter prætexturi erant, vel fortè iam eos præterdisse Apostolus aduerterat, hoc in eorum hîc persona Apostolus profert. *Id autem tale erat* (ait Calvinus) *quòd ad eò inflare illos non deberet, ut potiùs humilitatis præberet materiam.* Verum sanè istud est, si illud quale & quantum Dei beneficium esset, rectè intelligerent, & attentè aduerterent: quod ut Gentes facerent, beneficij magnitudinè multis hæcten⁹ verbis tractauit Apostolus, & nunc pertractat magis. Sed quomodo hæc eorum intelligat Calvinus, videamus.

Nam (inquit) exsectio Iudæorum si ob incredulitatem facta est, Gentium verò insicisio per fidem, quid restat, nisi ut Dei gratiam recognoscendo, inde ad modestiam ac submissionem formentur? Verum quidem & istud. Sed Paulus non ex principio & radice fidei ad submissionem Gentes hortatur hoc loco, sed ex natura fidei quatenus amitti potest (sicut Iudæi eam amiserunt) ad timorem & tremorem Gentes hoc loco hortatur. Qua in re fallit lectorem Calvinus. Sed cætera videamus: Siquidem istud ex fidei natura consequitur, & proprium illi inest, ut deiectionem nostram generet ac timorem. Est hoc non soli fidei sed omnibus Dei donis ac beneficijs commune, ut nostri deiectionem (quatenus Dei dona sunt) & timorem (quatenus à gratuito perseverantia dono eorum in nobis conservatio pender) in nobis generent. Idcirco Paulus quum dixisset Philip. 2. *Cum metu & tremore salutem vestram operamini*, subiecit, veluti huius timoris iustam causam, *Deus est enim qui operatur in vobis & velle & perficere*. Non est igitur hoc fidei proprium, ut fingit Calvinus; sed omnibus bonis operibus commune. Imò fidei Calvinianæ, ut timorem generet (quicquid sit de animi deiectione) prorsus repugnat: quum illa sit certa & indubitata salutis persuasio, timor autem aliquam dubitationem coniunctam habeat. Sed quid? An disputationi Paulinæ concedet Calvinus? An patietur

Impositura
Calvini
retegatur.

tietur Christianorum hominum fidem cum timore esse coniunctam, cum timore (inquam) non perseverandi? quia à fide possunt excidere; nec omnis qui fidei donum accepit, perseverantia quoque donum accipit, quod vel hic maximè locus docet? An hoc iuxta perspicuam Apostoli doctrinam admittet Calvinus? Nequaquam. Sua habet effugia, quibus honestè reluctari videatur. *Sed (inquit) timorem intellige qui cū fidei securitate minimè pugnet.* Atqui talem timorem quomodo possum intelligere, quando Apostolus cum explicans & exponens addit, *ne fortè nec tibi parcat.* Quid est hoc aliud dicere, quàm, Time ne à fide tua per incredulitatem excidas; & ubi excideris, à Deo reproberis, & penitus excindaris, sicuti Iudei propter suam incredulitatē excisi sunt? Attende tibi Lector. Iubet te Calvinus Apostoli verbis non credere, sed suis. Iubet te timorē intelligere non qualem Apostolus docet, qui securitatem fidei semper cōservanda apertissimè tollit; sed timorem intelligere qui cum fidei securitate non pugnet. Nunc etiam attende quomodo id probare conetur quod suadet. *Non enim (inquit) vult Paulus ut vacillet fides nostra, aut aliqua dubitatione alternet: tantū abest ut cōsternari nos aut trepidare velit.* Fallere nos vult in æquivoco Calvinus. Non vult sanè Paulus ut fides nostra vacillet circa aliquod proprium suum

Cal. iuber
suis verbis
credere,
nō Pauli.

obiectum, vel ut aliqua dubitatione alterner circa id quod credere debet. Sed securitas salutis particularis, quam fingit Calvinus, fidei obiectum non est, quia nullo Dei verbo reuelata est. Deinde, non vult ipsam fidem in nobis vacillare, sed vult nos stantes timere ne ea excidamus. Iubet timere non circa ipsam fidem quam tenemus, ut de illis, quæ fides docet, dubitemus, sed de conseruatione fidei, ne ea tandem excidamus, ut adhuc paulò post expressius docet, sicut mox videbitur. Talis igitur timor cum securitate conseruandæ salutis prorsus pugnat. At alium timorem hîc significari, alia adhuc arte suadere Calvinus vult. *Qualis ergo, inquit, erit iste timor? Nimirum ut in diuinitatum conseruatione versari nos iubet Dominus, ita duplicem inde affectum generari necesse est. Vult enim miseram naturam nostram conseruationem à nobis perpetuò reputari. Illa nihil quàm horrorem, tedium, anxietatem, desperationem parere potest: atque ita sanè expedit prosterni nos penitus ac conteri, quò tandem ad ipsum ingemiscamus. Caterùm nihil obest horror ille à nostri recognitione conceptus, quin animi nostri, eius bonitate freti, placidè resideant: nihil obstat tedium illud, quò minus plena in ipso conseruatione fruamur. Itaque hunc, de quo loquitur, timorem non nisi fastuoso contemptu tanquam antidotum opponit: quia ut quisque sibi plus a quo arrogat, nimis securus est, & tandem contra alios insolenscit: ergo eatenus timendum est ne cor nostrum*
superbia

superbia inflatum se attollat. Aduerte, Lector,
 tam proluxa fabulæ (de qua mox plura) cõ-
 clusionem, quod disputationem Apostoli-
 cam adhuc non attingit. Nam Apostolus
 iubet quidem eos, *qui iam fide stant, non aliter*
sapere, non sibi ex fide, quam habent, place-
re, non ex ea inflari; denique ne cor superbia
inflatum se attollat; sed ideo hoc totum iu-
bet, ne per talem superbiam & securitatem
 ab ipsa fide, quam habent, excidant. Hic
 est propriè timor quem Apostolus docet.
 Timere iubet ne superbiendo contra alios à
 Deo derelictos, ipsi quoque à Deo deferen-
 di à fide excidant. Quid ad huius excisionis
 timorem à fide Calvinus hoc loco? Dissi-
 mulare tam apertam Apostoli disputationem
 non potuit. Ait igitur, & aduersus se ip-
 sum excipit: *Sed videtur Apostolus salutis dubi-*
tationem iniicere, dum cauendum admonet ne illis
quoque non parcatur. Prorsus talem dubita-
tionem iniicit, talem timorem docet Apo-
stolus. Respondeo (inquit) cum hac exhortatio ad
carnem domandam pertinet, quæ semper in filiis
Dei insolescit, fidei certitudini nihil derogare. Vi-
des iam, Lector, quorsum fabulam illam
suam de duplici consideratione, hinc natura nostra,
illinc bonitatis diuinæ, antea texuerit. Sanè vt
 per hanc rimam euadat, documentum hoc
 Apostoli, *Time ne & tibi non parcatur,* ad solam
 carnem domandam pertinere, non ad ali-
 quod fidei amittendæ periculum. Sed hic

Timorem
 salutis a-
 mittendæ
 docet
 Paulus.

Timor ad
 fidei amit-
 tendæ pe-
 riculum
 pertinet.

Caluini
euanho cō-
tanditur.

quæro à Caluino, an filij Dei, qui iam fide
stant, carnem domare debeant vt ab hoc
periculo immunes sint, an non debeât? Item,
an carnem domare sit res necessaria, vt in fi-
de stent filij Dei, vel non necessaria? Sinon
debent carnem domare filij Dei, vt ab hoc
periculo immunes sint; nec ad fidei perseue-
rantiam (vt in fide stent filij Dei) necessariū
est carnem domare; quorsum illud Aposto-
lus dixit? quorsum hortatus est? Facile enim
responderetur: Ego fide sto. Siue altum sa-
piam, siue non sapiā, siue carnem domauero;
siue nō domauero; excidere à fide aut salute
nō possum. Ita tua exhortatio inane terricu-
lamentum est. At si debēt carnē domare filij
Dei, vt in fide stantes in fide perseuerent, &
ne à fide excidant; itē si Apostoli exhortatio
ad carnē domandam sic pertinet, vt, si vere
caro non domatur, futurū sit quōd à fide ex-
cidā, & per incredulitatē excidētī nō parcat
Deus; iam habemus (etiā stante Caluini effu-
gio) contra solā Caluini fidē saluantem, con-
tra fidem eius indelebilē, contra firmam eius
& infallibilem diuinæ beneuolentiæ persua-
sionem, contra certitudinem gratiæ, & salu-
tis securitatem, inuictum ab Apostolo argu-
mentum. Vbi enim tam certa conditio edo-
mandæ carnis apponitur (quæ vna res mul-
ta in se complectitur ex parte nostra ad salu-
tis nostræ certitudinem præstanda) profectō
nulla salutis ex sola fide securitas, nulla cer-
titudo

Caluini fi-
des, stāte
eius effu-
gio, euer-
tatur.

Ita totū
suis reb
eius reb
obstant
consequ

titudo qualis hodie conficta est, consistere
 potest. Atqui Caluini sententia est, carnem
 hanc edomari à nemine posse. Dixit enim
 disertis verbis, de carne edomanda loquens,
Quae semper etiã in filijs Dei insolescit. Ita Caluini
 responsio, est sententiæ Apostolicæ mera de-
 luctio. Cæterum impia & execranda doctrina
 est, *carnem à nemine domari posse,* aut carnem
 etiam in filijs Dei insolescere, & contra Apo-
 stolicæ doctrinæ in hac ipsa epistola crebra
 & luculenta testimonia: *Qui in carne sunt, Deo* Rom. 8.
placere non possunt: Si secundum carnem vixeritis, 8. 13.
moriemini: Peccatum vobis non dominabitur: Lex Rō. 6. 14.
Spiritus vitæ liberavit me à lege peccati & mortis:
Nilil damnationis ijs qui nō secundum carnem am- Rō. 8. 1. 2.
bulant. Imò, ait Caluinus, saluari possunt, &
 filij Dei sunt, qui secundum carnem ambu-
 lant, & in quibus *caro semper insolescit.* Quare
 tota prior eius fabula falsa ac perniciosa est.
 Regeneratos quippe in Christo non iubet
 Dominus miseram naturæ suæ conditionem per-
 petuò reputare, sed spirituales naturæ suæ re-
 formationem perpetuò cogitare. *Hæc quidem* 1. Cor.
fuisstis, sed abluti estis, sanctificati estis, iustificati estis 6. 11.
in nomine Domini nostri Iesu Christi, in Spiritu S. Ve- Rom. 6. 6.
tus homo noster simul crucifixus est, vt destruat
corpus peccati, vt vltià non seruiamus peccato. Noua Gal. 6. 15.
creatura sumus in Christo. Liberati à peccato, serui Rom. 6. 22
facti sumus iustitiæ. Postquam Filius Dei liberavit Ioan. 8. 36
nos, verè liberi facti sumus: certè à peccato, quod
qui facit, seruus eius est; certè à carnis dominio,
 cui

Rom. 8. 6. cui qui seruit, in morte est. Nam prudentia
 carnis mors, & inimica Deo. Impius Calvinus
 cum tota sua secta totam hanc liberationem
 à Filio Dei factam, totam hanc nouitatem
 spiritus, totam in Christo regenerationem
 impiè tollit. Apostoli igitur exhortatio
 timorem docet, non solum qui fastuoso con-
 temptui quasi antidotus opponatur (est quippe ta-
 lis cōtempus eorum qui ad impietatis pro-
 fundum delapsi sunt, iuxta illud, Impius,
 Proo. 17. qui in profundum venerit, contemnit) sed etiam
 qui ipsis filijs Dei adhuc in fide stantibus, &
 facta carnis itudiosè mortificantibus, salubre
 Philipp. 2. documentum sit, vt cum timore & tremore sa-
 1. Petr. 4. lutem suam operentur, vt satagant per bona opera
 vocationem suam & electionem certam facere. Ha-
 ctenus igitur nihil quàm proteruè contra A-
 postolum, impiè contra Christianam pieta-
 tem, reluctatus Calvinus est.

Aliud adhuc effugium commentus est:
 hac enim Pauli disputatione valde se coar-
 ctatum sensit. Præcipuè verò (inquit) notandum
 ac memoria repetendum est, quod nuper dixi, Pauli
 sermonem non tam ad singulos homines quàm ad to-
 tum Gentium corpus dirigi; in quo multi esse pote-
 rant frustra inflati, fidem profitentes magis quàm
 habentes. Horum causa Paulus excisionem Genti-
 bus non abs re minatur, vt postea iterùm videbimus.
 Nempe in proxima ferè sententia, quam
 nunc propterea expendemus, & huic secun-
 do Caluini effugio occuremus.

23. Vide